

KOLOZSVÁRI SZÍNHÁZI KÖZLÖNY.

Kolozsvártt, mart. 15. 1860.

NAPILAP.

102-ik szám.

Előfizetési ár:
(Február 16-tól, a szinidény végéig.)
Helyben házhoz hordva 1 frt. 30 kr.
Vidékre postán küldve 1 „ 50 „ osztr. ért.

Mindenemü hirdetések elfogadtnak: kétszer
hasábozott sorért 5 ujkr., ismétléseknél 3
ujkr.
Kincstári díj minden hirdetéstől 30 ujkr.

Egy párisi életkép.

Lakott volt Párisban egy elragadó szépségű fiatal hölgy, kinek férje szüntelen csak politikával foglalkozott ugyan; de azért nejebe az örökös szerelmes volt.

Mint hogy a bájos delnőt nem hagyta szellem nélkül a gondviselés, — természetes, hogy a madamenak gyakran görbe utakat kellett-tennie, ha egy-egy skaratának érvényt akart szerezni.

A múlt farsangon igen sokat tánczolt a madame egy fiatal kapitánnyal, kit most ezredével együtt Melun-be tettek át. E körülmény igen természetesen most már lehetlenné tevé, hogy a szép asszony találkozhassék a fiatal kapitánnyal, a minek aztán az a szomorú következménye lett, hogy a madame egyszer csak beteg lett!

A szegény férj nem tudott hova lenni bánatában.

„Lásd édes Amáliám felette kimerítéd magadat a farsangon.“

„Ne aggódjék éretem Ármánd, nem sokára majd jobban leszek.“

„Emlékezel-e szép Amáliám a napokban arra kértél fel, hogy szerezzek számodra néhány tüveg valódi Porto-bort, — én már meg is rendeltem 50 palaczkal.“

„Őn oly jó! — viszonzá a delnő szenvedő hangon.

„Lassanként el fogod költeni e bort, s majd visszanyerendéd erődöt.“

„Mind az 50 palaczkát ki akarja itatni velem?“
„Természetesen.“

„Am ha önnek ez kedvére van, én nem bánom, ámbár alig ha fog használni.“

„Miért?“

„Okát nem tudom, csak úgy gondolom én.“
A vigasztalhatatlan férj végre elhivatja neje orvosát.

Az orvos megjelent.

Csinosan öltözött halvány fiatal ember volt, mosolya behizelgő, hangja megnyerő.

A mint belépett az orvos a szenvedő szobájába, üdvözlé betegét — éppen úgy, mintha egy marquis volna, még a régi időkben, — azután a gömbölyü kar után nyul, mit a madame vonakodás nélkül enged-át orvosi tanulmányozása alá.

„Valahára eljött ön orvos ur!“ szolt a szép asszony.

„Valahára? ez majdnem szemrehányásként hangzik nagysád!“

„Őn megis érdemi azt, — mert hercegi grippéi, és holmi lyrai „nem tudom mik“ miatt rólam egészen megfélelkeznek. Az opera, és a faubourg St Germain miatt egészen elhanyagolja ön a Chaussée d' Antin betegeit.“

„És komolyan szenved nagysád?“

„Nagyon komolyan, — s ön orvos ur nem veszi észre?“

„Ah valóban, nagysád szenvedően néz ki; lehetlen fel nem ismerni egy kis gyöngye lázt.“

„Láz . . . , oh ön elremit engemet orvos ur!“

„Ismétlem hogy láz!”
 „Mely kétségen kívül nincsen minden veszély nélkül, nemde?”

„Egy kis szórakozás által megmentjük tőle nagyságodat.”

„Nem.”

„A gyakori séták igen jótékony betolyással lennének nagysád idegzetére.”

„Az sem.”

„Egy kis utazás tehát.”

„Az jót tenne, igen, önnek igaza van orvos ur, nekem lég változtatásra van szükségem!”

„A pyrenäi lég különösen javára lenne nágy-sádnak.”

„O nem.”

„Vagy a dauphinei?”

„Az sem.”

„Ha jól emlékezem nagysádtoknak éppen jószágok van Dauphineban.”

„Nos? tesz-e ez valamit? hát az ember saját jószágán nem lehet beteg?”

„Gondolnám, hogy talán itt valahol Páris közelében.”

„Ön valahára eltalálta orvos ur!”

„Párisnak valóban egészséges környéke van, például Versailles vagy Fontainebleau.”

„O ezeknél van még sokkal egészségesebb hely is!”

„Például Melun.”

„Mindenes kétségen kívül! — Gondolja ön csak édes orvos ur éppen egy gyönyörű birtokra akadtam Melun-ben, felséges kis kastély van, van hozzá pompás park — és férjem mégis vonakodik a megvételről, — azt mondja, hogy tőkepenzeivel még felé van kilátása jövedelmes üzletet csinálni. . . . És most már kérдем öntől édes orvos ur lehet-e tekintetbe venni férjem kifogását, midőn egészségem egyenesen azt kívánja, hogy Melun levegőjét szívjam?”

Az orvos igen ügyes ember lévén, azonnal észrevette hogy mi a baja tulajdonképpen a szép asszonynak, és így felelt:

„Valóban én sem tudom megfejteni ön férjének különös szeszélyét.”

„Igen igen drága orvos ur, — önnek igaza van, ön felfogá betegségetem.”

„Valójában csodálatos Mr. Armand szeszélye, már annyival is inkább, mert ő nagybámulója a meluni angolna-pástétomnak!”

„Jól van orvos ur, én számolok ön rábeszélésére, gondoljameg, hogy önre nézve egy fontos kura van kérdésben, mely önnek, ha jól végez, minden kétségen kívül nagy becsületet fog szerezni.”

„Két ily gyönyörű szem, s ily bűbajos szácskának lehetetlen ellent állani, ha mindjárt orvos is az ember.”

Az orvos távozott betegétől, hogy azonnal felkeresse Mr. Ármándot.

Éppen szembe találkozott vele, a lépcsőzet aljánál. Mihelyt észrevette az orvos az aggodó férjet, igyekezett azonnal a lehető legkomolyabb arczat erőltetni.

„Nos drága orvos ur? —”

Az orvos jónak látta nem sietni a felelettel.

„Mit mond ön nőm betegségéhez?”

Az orvos még kétértelműebb arczat csinált s ismét csak vállat vonított.

„Hallgatása kétségbe ejt orvos ur, az égre kérem önt beszéljen!”

„Sajnálom önt megszorítani uram,” felelt az orvos komoly hangon.

„Megszomorítani . . . . ön kétségbe ejt szavával, azt kell hinnem hogy az én drága jó Amáliám egészségét komoly veszély fenyegeti.”

„Nincs különben uram!”

„Végem van!” kiáltott fel a legfájdalmasabb hangon a férj.

„Egyedül öntől függ uram, hogy minden jóra forduljan, — mert még nincsen minden elveszve.”

„O mence meg ön, s én egy élettel leszek adósa!”

„Kövesse tehát tanácsomat.”

„Feltétlenül!”

„Mindenek előtt és felett az ön neijének nyugalomra van szüksége, — erről kell tehát legbármárabb gondoskodnunk, — ettől függ minden.”

„Tovább . . . tovább orvos ur!”

„A madame igen gyöngé testalkotásu, s a fársági vigalmak kimeríték ereje nagy részét, ezért haladéktalanul el kell hagynia Párist.”

„És hová kívánna ön hogy elvigyem?”

„Hosszasan tanakodtam efelől, végre csakugyan sikerült felfedeznem a helyet, hol a madame rövid idő mulva bizonyosan fel fog üdülni.”

„S e hely?”

„Közel van Páris-hoz.”

„Talán Versailles?”

„O nem, — Melun.”

„Melun!” Kiáltott fel örömmel a férj — „hisz ez felséges gondolat volt öntől orvos ur. Képezze csak a napokban nőm éppen ohajtását fejezte ki, hogy mennyire szeretné, ha megvették egy csinos birtokat Melunben. Akkor az igaz, hogy megtagadtam nőm kérését, — de most már minden habozás nélkül egyezem belé.”

Az orvos elégtül arczczal dörzsölgeté kezeit. E pár beszéd után a fiatal szép asszonyt nem sokára csakugyan Melunbe lehetett látni. Férje megvette a pompás kastélyt s parkot, melynek éppen szomszédságában lakott a szép asszony fársági széptevője, a fiatal tűzér százados.

A jó gondos férj persze nem lehetett mindig Melunbe, — hivatalos ügyei huzamosbb időre szőlították Párisba vissza.

A fiatal kapitányt (persze csak a véletlen szerencse) gyakran egybehozta a kastélynak megszire elnyúló parkjában a szép beteg asszonnyal.

Oh a véletlen nagy pártfogója szokott lenni a hölgyeknek!

A sok gyakori séta végre csakugyan helyre hozá egészségét a madamenak, s a boldog férj áldotta a pillanatot, melyben a melun-i kastélyt megszerzé.

Az orvos nem sokára kedves meglepetésben

részesült. A melun-i posta ugyanis egy csomagot vitt számára, — melyben több értékes gyűrűk, s 10,000 frank volt.

A küldő — mondanunk sem kell — hogy Amália volt.

A férj részéről szintén nem megvetendő tiszteletdíjban részesült jótanácsáért.

„O uram, ha tudná ön mennyire boldoggá tesz engemet azon tudat, hogy kedves nőm minden nap jobban jobban javul!“

„En szintén örvendek, hogy azonnal sikerült felfedeznem a madame betegségének indító okát.“
(N. V. után.)

T A R C Z A

Bel és külföldi vegyes hírek.

□ A napokban egy utmester egy helybeli vendéglőbe szállott be. Dél felé hazament szállására, de mivel kevésbé többet talált bévenni holmi bor s pálinka féléből, bezárkozott szobájába, s lefeküdt hogy józanodjék ki. Egész éjfélig aludt, de ekkor a szomjuság támadta meg s vizet akart inni. A sötétben, de leginkább a még mindig tartó mámor következtében a víz helyett egy tiszta szeszszel megtöltött palaczkot vett kezébe, s annak nagyobb részét kiitta. A pogány ital eszméletétől fosztá meg, nem volt ereje segítségért kiáltani. Az ajtaja még másnap délig sem akartván megnyitni a vendégnek, — a fogadós feljelenté a rendőrségnek; hogy egy vendége szokatlanul több ideig marad szobájában, a nélkül, hogy életjelét adná. A rendőrség megtette a kellő vizsgálatot, s az utmestert ugyan még életben; de a legnagyobb kinok közt találta. Rögtön kórházba vitetett. Ez az ember nagy tisztelője lévén Bachusnak, életében talán most az egyszer akart vizet inni, s ekkor is megjárta vele.

□ Színházunk derék karmestere G o e s E d e a „Hugenottákat“ választá jutalom-játékaul, melyet. — ha jól értesültünk — szombaton fognak előadni.

□ Benkő Kálmánnak „A kupocz“ című színműve a pesti színpadon megbukott.

□ Az „Orvosi lapok“ megkísérlett vegy-bontás után az ugynevezett „Lilionaise“ szert megszagositott lúgnak állítják, minek árulásával az illető szabadelmas a legnagyobb sarlatánságot követi el.

□ Párisban nem régiben valamennyi színgazgató utasítást kapott a rendőri hivataltól, hogy a színpad előfüggönyén levő kis leslyukakat dugassák be valami e czélra alkalmas dologgal, mert a közönség már meguntá azon az előadás-hoz éppen nem tartozó rendkívüli mulatságot, miszerint a kardalnoknők a felvonás közökben

kidugván ujjaikat e kis lyukakon, (mik aztán úgy néznek ki mint valami fehér pioczák) azoknak különbféle mozzanatu billegtetésével rögtönzött telegráfi értesítésekben értekeznek a parterre-en levő jó barátaikkal.

□ Madridban két fiatal színészt háromnapifogsággal büntettek meg azért; mert egy tőke-pénzest kiparodizáltak a színpadon.

□ Nem régiben egy párisi kis ballett tánczosnő széngőzzel vetett végett életének, csupán azon egyszerű ok miatt, mert az ifju Damasba belé szeretett, a ki pedig teljességgel nem akart semmit tudni a kis tánczosnő szerelméről.

□ Franciaország vidéki városait jelenleg egy egészen újdonszerű szükség szállta meg, — ugyan is több városi színház a becsukatás pontján áll, mert nem kapnak belé — színészeket? — nem, — közönséget talán? — oh nem, — színházigazgatót nem lelnek! Hát miért nem jönnek Magyarországra, foghatnának ott vagy négyet, s könnyebbitve lenne rajtunk is rajtok is!

Színházi krónika.

□ Kedden, mártius 13-án, 1860. „Lorenzino.“ Dráma 5 fv., Dumastól. A nagyobb szerepek Luiza — Polákovicsné, Lorenzino — Paulai, Michele Komáromi, Strozzi Simonyi kezében voltak, kik mindnyájan sikertűlten működtek. Albiné — a szerecsen — úgy látszott a szereptudás nem a legerősebb oldala volt ez östve. Sándor herceget Tar adá. A közönség nem nagy számmal.

H i r d e t é s.

☛ Két szép emeleti szoba, melyek közül az egyiknek ablakai a piacz legszebb részére nyílnak. a folyó év Sz. György napjától kezdve a jövő 1861-dik év Sz. György napjáig bérbe kiadó. Értekezhetni lehet felölök e lapok szerkesztőjénél. Nagy piacz 162 sz. alatt. ☛ (2—3)

Felelős a szerkesztésért és kiadó HAVI MIHÁLY.

Jekelfalussy ur második fölléptéül.

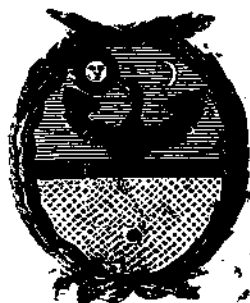
Bérlet

szünet.

NEMZETI SZÍNHÁZ.

Felsőbb

engedélyvel.

Kolozsvártt, ma, csütörtökön, martius 15-én, 1860.

A fennálló országos szini választmány pártfogása és HAVI MIHÁLY igazgatása alatti

dalszintársaság által

Jekelfalussy ur fölléptével

adatik :

ZSIDÓ HÖLGY.

Opera 5 felvonásban. Irtá Scribe, francziából fordította Jakab István. Zenéjét irtá Halewy. ---

S z e m é l y z e t :

Arnold, a helytartó unokája, a császári hadak vezére	Pauly.	Eleazár, ékárus zsidó	Jekelfalussy.
Izabella, a helytartó unokája	Fridrikné.	Recha, leánya	Schinek J.
Albert de St. Mars, a templomrend nagy perjele	Baráti.	Theobald, polgármester	Bokor.
Albert, hadtiszt	Gerecs.	Főurak. Lovagok. Matrózok. Polgárok. Templomrend vitézei. Tanácsosok. Hóhérok. Idő: a 13-ik század.	

Jekelfalussy ur a fenjelölt szerepben másodszor lép föl.

Kéretnek a t. cz. uraságok déli 12 óráig helyeik iránt rendelkezni.

Helyek ára: Felső páholy 2 ft. 10 kr. Közép páholy 3 ft. 15 kr. Alsó páholy 3 ft. 63 kr. Zártszék 70 kr. Földszint 42 kr. Altszti jegy 21 kr. Karzat 18 kr. osztr. ért.

Kezdeté 7 óraker, vége 9-után.

A rom. kath. lyceum bettível.